

SOCIALMINISTERIET

Folketingets Lov- og Parlamentssekretariat

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail sm@sm.dk

BNI/ J.nr. 042-1628

Dato: 23. august 2004

Under henvisning til Folketingets brev af 16. august 2004 følger hermed – i 80 eksemplarer – socialministerens svar på spørgsmål nr. S 5030, stillet af Line Barfod (EL).

Spørgsmål nr. S 5030:

”Vil ministeren følge sin forgængers løfte om at gå ind i alle sager om lægekonsulenter, hvor der klages over, at lægekonsulenten er gået ud over sin opgave som beskrevet i retningslinjerne fra Socialministeriet, og hvor lægekonsulenten f.eks. er fremkommet med en vurdering af, hvorvidt en borger skal have en bestemt ydelse?”

Svar:

Jeg er helt enig med den tidligere socialminister i, at der skal skrides ind overfor kommuner, som generelt administrerer i strid med reglerne.

Det betyder imidlertid ikke, at jeg som socialminister kan gribe ind i enkeltsager, hvor borgeren mener, at lægekonsulenten har haft en forkert rolle. Jeg har jo heller ikke mulighed for at gribe ind i en konkret sag, hvor f.eks. en sagsbehandler har handlet forkert eller truffet en forkert afgørelse. I sådanne tilfælde må borgeren udnytte den almindelige adgang til at anke afgørelsen til det sociale nævn.

Det sociale nævn er ikke bundet af undersøgende lægers eller andres vurdering af arbejdsevnen, idet nævnet foretager en selvstændig vurdering af sagen.

Er der i stedet tale om, at en kommune generelt udviser en adfærd, der tyder på, at kommunen enten har misforstået reglerne eller direkte handler i strid hermed, har jeg naturligvis mulighed for at bede kommunen om en redegørelse og for efterfølgende at bede kommunen om at rette op på eventuelle fejl.

Når der ses eksempler på, at lægekonsulenter udtaler sig, ud over det de er ansat til, er det ikke nødvendigvis et udtryk for, at sagsbehandlingen og den efterfølgende afgørelse bliver forkert. Socialministeriet har i forbindelse med de tidligere orientingsskrivelser om dette emne understreget, at det alene er kommunen, som er kompetent til at træffe afgørelser, og at der derfor skal ses bort fra eventuelle udtalelser og vurderinger om f.eks. berettigelsen til førtidspension fra lægekonsulenten.

Ofte ses det også, at den undersøgende speciallæge eller borgerens egen praktiserende læge udtaler sig om berettigelsen til førtidspension. Kommunen kan henstille til, at sådanne udtalelser ikke fremsættes, men kommunen har jo reelt ingen indflydelse herpå. Til gengæld kan kommunen se bort fra udsagnet, når der skal træffes en samlet socialfaglig vurdering på grundlag af det indhentede dokumentationsgrundlag.

Når det drejer sig om en lægekonsulent, der er ansat af kommunen, har kommunen indflydelse på, at lægekonsulenten som medarbejder udfører sit arbejde i overensstemmelse med de gældende retningslinier. Det er derfor kommunen som arbejdsgiver, der bør gribe ind, hvis en lægekonsulent ikke udfører arbejdet i overensstemmelse med jobfunktionen. På denne måde er der ingen forskel mellem f.eks. sagsbehandlere og lægekonsulenter.

Samtidig skal det understreges, at det helt afgørende er, at kommunen træffer en afgørelse, der er i overensstemmelse med og begrundet i det dokumentationsgrundlag, der er indhentet. Det forhold, at der er overensstemmelse mellem lægekonsulentens udtalelse og kommunens efterfølgende afgørelse, betyder ikke nødvendigvis, at afgørelsen er truffet på et forkert grundlag.

Jeg opfordrer derfor borgere, som mener, at speciallægen eller lægekonsulenten har haft en forkert rolle, til at anke afgørelsen til det sociale nævn. Det sociale nævn vil enten hjemvise eller omgøre en afgørelse om førtidspension, hvis afgørelsen er baseret på en vurdering fra en lægekonsulent, som er i strid med den dokumentation, der foreligger i sagen.

Endelig vil jeg fortsat følge området nøje og gøre mit til at sikre, at kommunernes anvendelse af lægekonsulenter fortsætter med at gå i den rigtige retning.

Eva Kjer Hansen

/Mikael Lynnerup Kristensen

